

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a doua)

16 octombrie 2019 *

„Funcție publică – Agenți temporari – Pensii – Modalitățile sistemului de pensii – Indemnizație de plecare – Articolul 12 alineatul (2) din anexa VIII la statut – Principiile egalității de tratament și nediscriminării – Încredere legitimă – Principiul bunei administrări – Obligația de solitudine”

În cauza T-432/18,

Peeter Palo, fost agent temporar al Agenției Uniunii Europene pentru Cooperare în Materie de Aplicare a Legii (Europol), cu domiciliul în Tallinn (Estonia), reprezentat de L. Levi și de A. Blot, avocați,

reclamant,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de B. Mongin și de D. Milanowska, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 270 TFUE, prin care se urmărește, pe de o parte, anularea deciziei Comisiei din 5 octombrie 2017 de a nu plăti reclamantului indemnizația de plecare prevăzută de articolul 12 alineatul (2) din anexa VIII la Statutul funcționarilor Uniunii Europene, în versiunea sa rezultată din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 1023/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 22 octombrie 2013 de modificare a Statutului funcționarilor Uniunii Europene și a Regimului aplicabil celorlalți agenți ai Uniunii Europene (JO 2013, L 287, p. 15), și anularea deciziei Comisiei din 10 aprilie 2018 de respingere a reclamației formulate de reclamant împotriva deciziei menționate și, pe de altă parte, repararea prejudiciului material și moral pe care reclamantul pretinde că l-a suferit ca urmare a acestor decizii,

TRIBUNALUL (Camera a doua),

compus din domnii F. Schalin, îndeplinind funcția de președinte, și B. Berke și doamna M. J. Costeira (raportor), judecători,

grefier: domnul P. Cullen, administrator,

având în vedere faza scrisă a procedurii și în urma ședinței din 6 mai 2019,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: engleza.

Hotărâre

Istoricul cauzei

- 1 Reclamantul, domnul Peeter Palo, a fost agent temporar al Agenției Uniunii Europene pentru Cooperare în Materie de Aplicare a Legii (Europol) de la 1 decembrie 2010 până la 31 august 2017.
- 2 La 19 iunie 2017, reclamantul a solicitat acordarea unei indemnizații de plecare, în temeiul articolului 12 alineatul (2) din anexa VIII la Statutul funcționarilor Uniunii Europene, în versiunea sa rezultată din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 1023/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 22 octombrie 2013 de modificare a Statutului funcționarilor Uniunii Europene și a Regimului aplicabil celorlalți agenți ai Uniunii Europene (JO 2013, L 287, p. 15, denumit în continuare „statutul”). În acest scop, el a depus un formular, intitulat „Declarație personală – Derogare în temeiul articolului 12 alineatul (2) din anexa VIII [la statut]”, în care, pe de o parte, declara că a efectuat, de la angajarea sa în muncă la Europol, plăți pentru constituirea sau menținerea drepturilor sale de pensie în cadrul unui sistem de asigurare privat și, pe de altă parte, solicita ca echivalentul actuarial al drepturilor de pensie dobândite în cadrul sistemului de pensii al instituțiilor Uniunii Europene (denumit în continuare „SPIUE”) să îi fie plătit direct în contul său bancar. Reclamantul a anexat la formularul menționat un atestat eliberat de societatea privată de asigurări în cauză care certifică faptul că i-a plătit o sumă de 14 200 de euro pentru perioada cuprinsă între 1 noiembrie 2010 și 31 august 2017. La 19 septembrie 2017, reclamantul a indicat Oficiului pentru „Administrarea și Plata Drepturilor Individuale” (PMO) al Comisiei Europene că a încheiat, la 1 decembrie 2014, un alt contract de asigurare cu societatea menționată, potrivit căruia cuantumul contribuțiilor trebuia să se ridice la 87 460 de euro.
- 3 Prin decizia din 5 octombrie 2017, PMO a respins cererea formulată de reclamant (denumită în continuare „decizia atacată”). În această decizie, PMO a indicat, printre altele, că scopul sistemului prevăzut la articolul 12 din anexa VIII la statut era de a privilegia constituirea unei pensii, ca venit viitor regulat, și de a evita situațiile în care persoanele ar fi lipsite de un venit suficient la vârsta de pensionare și ar trebui să recurgă la asistența socială a statelor membre. În plus, PMO a precizat că, în această optică, plățile la un sistem național de pensii sau la o societate privată de asigurări efectuate, în conformitate cu articolul 12 alineatul (2) din această anexă, „pentru constituirea sau menținerea drepturilor sale de pensie”, trebuiau să corespundă cuantumului contribuțiilor de plătit la care se putea aștepta în cadrul unui sistem național de pensii sau care fuseseră efectiv achitate la SPIUE în aceeași perioadă, astfel încât veniturile viitoare garantate prin aceste plăți trebuiau să fie în concordanță cu cele garantate prin transferul drepturilor de pensie dobândite în cadrul SPIUE. În această privință, PMO a subliniat că suma plăților efectuate în cadrul unui sistem de asigurare privat (14 200 de euro) nu era în mod vădit în concordanță cu cuantumul contribuțiilor plătite la SPIUE (65 334,95 euro), astfel încât aceasta nu putea în niciun caz să îi procure reclamantului un venit echivalent cu cel pe care ar fi putut să îl primească pe baza echivalentului actuarial al drepturilor sale de pensie dobândite în cadrul SPIUE. În sfârșit, PMO a amintit că reclamantul îndeplinea însă condițiile pentru un transfer către un alt sistem, în temeiul articolului 12 alineatul (1) litera (b) din anexa menționată, ceea ce presupunea ca drepturile de pensie pe care le dobândise din partea Uniunii în perioada sa de activitate în cadrul Europol să fie transferate la un sistem național de pensii sau la o societate privată de asigurări sau la un fond de pensii la alegerea sa, în conformitate cu condițiile acestei din urmă dispoziții.
- 4 La 11 decembrie 2017, reclamantul a introdus o reclamație împotriva acestei decizii, în conformitate cu articolul 90 alineatul (2) din statut.
- 5 Prin decizia din 10 aprilie 2018, autoritatea abilitată să încheie contractele de muncă (denumită în continuare „AAIC”) din cadrul Comisiei a respins această reclamație. În această decizie, AAIC a confirmat în substanță decizia atacată, reluând în esență aceeași motivare ca cea furnizată de PMO. În plus, AAIC a considerat că al doilea contract de asigurare încheiat la 1 decembrie 2014 de reclamant

nu putea fi luat în considerare în scopul aplicării articolului 12 alineatul (2) din anexa VIII la statut, întrucât nu fusese subscris „de la angajarea în muncă” la Europol. În sfârșit, AAIC a respins susținerile reclamantului întemeiate pe principiul egalității de tratament, pe principiul bunei administrări și pe principiul protecției încrederii legitime.

Procedura și concluziile părților

- 6 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 13 iulie 2018, reclamantul a introdus prezenta acțiune.
- 7 Memoriul în apărare al Comisiei a fost depus la grefa Tribunalului la 2 octombrie 2018.
- 8 Reclamantul solicită Tribunalului:
 - anularea deciziei atacate;
 - anularea deciziei de respingere a reclamației;
 - obligarea Comisiei la repararea prejudiciului material suferit;
 - obligarea Comisiei la repararea prejudiciului moral suferit;
 - obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.
- 9 Comisia solicită Tribunalului:
 - respingerea acțiunii;
 - obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

Cu privire la concluziile în anularea deciziei atacate

- 10 Cu titlu introductiv, este necesar să se arate că reclamantul solicită anularea deciziei atacate și a deciziei de respingere a reclamației. În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, concluziile în anulare îndreptate formal împotriva deciziei de respingere a unei reclamații au ca efect, în cazul în care această decizie este lipsită de conținut autonom, sesizarea Tribunalului în ceea ce privește actul împotriva căruia a fost introdusă reclamația (Hotărârea din 17 ianuarie 1989, Vainker/Parlamentul, 293/87, EU:C:1989:8, punctul 8). Întrucât decizia de respingere a reclamației este în speță lipsită de conținut autonom, acțiunea trebuie privită ca fiind îndreptată împotriva deciziei atacate.
- 11 În susținerea concluziilor sale în anulare îndreptate împotriva deciziei atacate, reclamantul invocă patru motive. Primul motiv este întemeiat pe încălcarea articolului 12 alineatul (2) din anexa VIII la statut. Al doilea motiv privește încălcarea principiului egalității de tratament și nediscriminării. Al treilea motiv se referă la încălcarea principiului protecției încrederii legitime. Al patrulea motiv este întemeiat pe o încălcare a principiului bunei administrări și a obligației de solitudine.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 12 alineatul (2) din anexa VIII la statut

- 12 Reclamantul susține că era îndreptățit să se prevaleze de articolul 12 alineatul (2) din anexa VIII la statut, întrucât îndeplinea toate condițiile de aplicare care sunt enunțate în acesta. Ar rezulta că, prin refuzul de a-i acorda indemnizația de plecare solicitată, decizia atacată încalcă această dispoziție.
- 13 În special, reclamantul contestă „criteriul concordanței” invocat de Comisie, potrivit căruia acoperirea prevăzută de sistemul de pensii preexistent trebuie să fie cel puțin comparabilă cu cea oferită de SPIUE. Acest criteriu nu ar apărea nicidecum la articolul 12 alineatul (2) din anexa VIII la statut, ceea ar fi fost confirmat de directorul executiv al Europol într-o scrisoare din 26 februarie 2018 adresată, printre alții, directorului general al Direcției Generale (DG) Resurse Umane și Securitate a Comisiei. În plus, criteriul menționat nu ar fi fost nicidecum precizat sau cuantificat de Comisie, ceea ce ar împiedica respectarea sa.
- 14 Pe de altă parte, reclamantul susține că, chiar dacă se admite că „criteriul concordanței” se poate deduce din articolul 12 alineatul (2) din anexa VIII la statut și că o interpretare teleologică a acestei dispoziții ar impune să fie „în concordanță” contribuțiile plătite la un sistem de pensii privat cu cele plătite la SPIUE „pentru constituirea sau menținerea drepturilor sale de pensie”, ceea ce nu ar fi cazul, decizia atacată nu precizează care ar trebui să fie acest nivel de concordanță, cu încălcarea cerințelor de securitate juridică. În această privință, a fi „în concordanță” nu ar însemna a fi „echivalent”. În consecință, ar trebui să se considere că sunt în concordanță contribuțiile plătite de reclamant la un sistem de asigurare privat.
- 15 Potrivit reclamantului, această concluzie se impune cu atât mai mult cu cât a încheiat în anul 2014 un alt contract de asigurare cu aceeași societate privată de asigurări, potrivit căruia quantumul contribuțiilor s-ar ridica la 87 460 de euro. În această privință, reclamantul reproșează Comisiei că nu a luat în considerare acest al doilea contract în scopul aplicării articolului 12 alineatul (2) din anexa VIII la statut, pentru motivul că acesta nu fusese încheiat „de la angajarea în muncă”. Or, reclamantul contestă această interpretare și susține că expresia „de la angajarea în muncă” nu înseamnă în mod necesar că plata trebuie să aibă loc „imediat de la data angajării în muncă”, ci că aceasta din urmă poate interveni după această angajare în muncă. Reclamantul apreciază că dubla plată a contribuțiilor efectuată la același sistem de asigurare privat al societății menționate, într-un quantum total al contribuțiilor plătite de 101 660 de euro, ar fi trebuit să fie luată în considerare în ansamblul său de Comisie, astfel încât aceste contribuții ar fi trebuit considerate „cel puțin comparabile” cu cele la SPIUE.
- 16 La rândul său, Comisia se opune argumentelor reclamantului și solicită respingerea primului motiv.
- 17 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că articolul 11 alineatul (1) din anexa VIII la statut prevede următoarele:

„Funcționarul care își încetează activitatea pentru:

- a intra în serviciul unei administrații, al unei organizații naționale sau internaționale care a încheiat un acord cu Uniunea;
- a desfășura o activitate salariată sau independentă în temeiul căreia dobândește drepturi de pensie în cadrul unui sistem ale cărui organisme administrative au încheiat un acord cu Uniunea

are dreptul de a transfera echivalentul actuarial, actualizat la data transferului efectiv, al drepturilor sale de pensie pentru limită de vârstă dobândite în cadrul Uniunii la fondul de pensii al administrației sau organizației respective sau la un fond de pensii prin care funcționarul dobândește drepturi de pensie pentru limită de vârstă în temeiul activității sale salariate sau independente.”

18 Articolul 12 din anexa VIII la statut este redactat astfel:

„(1) Funcționarul care nu a împlinit vârsta de pensionare ale cărui raporturi de muncă încetează din alt motiv decât decesul sau invaliditatea și care nu poate beneficia, imediat sau ulterior, de pensie pentru limită de vârstă, are dreptul, la încetarea raporturilor de muncă:

- (a) în cazul în care durata serviciului a fost de mai puțin de un an și cu condiția să nu i se fi aplicat dispozițiile articolului 11 alineatul (2) [din anexa VIII la statut,] la plata unei indemnizații de plecare egale cu triplul sumelor reținute din salariul său de bază în temeiul contribuției sale la pensia pentru limită de vârstă, din care se deduc eventualele sume plătite în aplicarea articolelor 42 și 112 din Regimul aplicabil celorlalți agenți;
- (b) în celelalte cazuri, la aplicarea dispozițiilor articolului 11 alineatul (1) [din anexa VIII la statut] sau la plata echivalentului actuarial către o societate de asigurări privată sau către un fond de pensii la alegerea sa, cu condiția ca acea societate sau fond să garanteze:
 - (i) că funcționarul în cauză nu va putea beneficia de rambursări în capital;
 - (ii) plata unui venit lunar cel mai devreme începând cu vârsta de 60 de ani și cel mai târziu începând cu vârsta de 66 de ani;
 - (iii) că succesorii săi în drepturi vor beneficia de prestații reversibile sau de pensii de urmaș;
 - (iv) că transferul către o altă societate de asigurări sau un alt fond va fi autorizat doar în condițiile prevăzute la punctele (i), (ii) și (iii).

(2) Prin derogare de la alineatul (1) litera (b), funcționarul care nu a împlinit vârsta de pensionare și care, de la angajarea în muncă, a efectuat plăți destinate constituirii sau menținerii drepturilor sale de pensie în cadrul unui sistem național de pensii, al unei societăți private de asigurări sau al unui fond de pensii la alegerea sa, care îndeplinește condițiile menționate la alineatul (1), ale cărui raporturi de muncă încetează din alt motiv decât decesul sau invaliditatea și care nu poate beneficia, imediat sau ulterior, de pensie pentru limită de vârstă are dreptul, la încetarea raporturilor de muncă, la plata unei indemnizații de plecare egale cu echivalentul actuarial al drepturilor sale de pensie dobândite în timpul activității în cadrul instituțiilor. În acest caz, sumele plătite pentru constituirea sau menținerea drepturilor sale de pensie în cadrul sistemului național de pensii, în aplicarea articolului 42 sau 112 din Regimul aplicabil celorlalți agenți, se deduc din indemnizația de plecare.

[...]”

19 Trebuie arătat că aceste dispoziții ale articolelor 11 și 12 din anexa VIII la statut au fost modificate în profunzime cu ocazia reformei statutului din anul 2004. Astfel, prin adoptarea Regulamentului (CE, Euratom) nr. 723/2004 al Consiliului din 22 martie 2004 de modificare a statutului, precum și a Regimului aplicabil celorlalți agenți ai acestor Comunități (JO 2004, L 124, p. 1), legiuitorul Uniunii a dorit în special, astfel cum reiese din considerentul (32) al acestui regulament, „să modifice normele privind indemnizația de plecare pentru a ține seama de reglementarea [Uniunii] în domeniul portabilității drepturilor de pensie [și, în] acest scop, să corecteze anumite incoerențe și [...] să introducă o mai mare flexibilitate”.

20 Articolele 11 și 12 din anexa VIII la statut au devenit expresia acestei voințe a legiuitorului Uniunii. Acesta din urmă a limitat astfel cazurile în care agenții care nu au dreptul la pensie pentru limită de vârstă în cadrul SPIUE, cu alte cuvinte cei a căror durată a serviciului a fost de mai puțin de 10 ani, pot primi o indemnizație de plecare și a extins posibilitatea de a transfera drepturi de pensie către un alt sistem de pensii. Astfel, din aceste dispoziții reiese că portabilitatea drepturilor de pensie a fost stabilită ca regulă, iar indemnizația de plecare a devenit un mecanism derogatoriu și excepțional căruia i se aplică condiții stricte.

- 21 Scopul acestui sistem care promovează portabilitatea drepturilor de pensie, stabilit la articolele 11 și 12 din anexa VIII la statut, este de a privilegia constituirea unei pensii pentru limită de vârstă, cu alte cuvinte un venit regulat sau un venit lunar care urmează să fie primit ulterior cu ocazia pensionării. Aceasta ar evita astfel situațiile în care foști agenți ar fi lipsiți fără venituri suficiente la vârsta de pensionare și ar fi obligați să recurgă la ajutorul social al statelor membre, iar aceasta în pofida faptului că au dobândit drepturi de pensie în cursul afilierii lor la sistemul de pensii vizat.
- 22 În plus, sistemul de transfer al drepturilor de pensie, astfel cum este prevăzut de dispozițiile sus-menționate, permițând o coordonare între SPIUE și sistemele naționale sau private, urmărește să faciliteze trecerea de la administrația Uniunii la posturile naționale, publice sau private (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 octombrie 2015, Comisia/Verile și Gjergji, T-104/14 P, EU:T:2015:776, punctul 77 și jurisprudența citată). De asemenea, pentru a menține atractivitatea instituțiilor Uniunii ca viitor angajator, articolul 12 alineatul (2) din anexa VIII la statut oferă unui agent, prin derogare de la articolul 12 alineatul (1) litera (b) din această anexă și în anumite condiții stricte, posibilitatea de a dobândi sau de a continua să dobândească drepturi în cadrul unui alt sistem de pensii național sau privat existent sau preexistent, cu alte cuvinte afiliindu-se sau rămânând afiliat și plătind sau continuând să plătească contribuții la acesta, permițându-i în același timp, la încetarea raporturilor sale de muncă, să primească plata în numerar a unei indemnizații de plecare egale cu echivalentul actuarial al drepturilor sale de pensie dobândite în cadrul SPIUE.
- 23 În această privință, trebuie amintit că indemnizația de plecare prevăzută la articolul 12 alineatul (2) din anexa VIII la statut nu constituie o indemnizație de final al perioadei de muncă la care agentul vizat ar avea dreptul din oficiu la momentul rezilierii sau al expirării contractului său, ci o măsură pecuniară care se înscrie în cadrul dispozițiilor statutare în materie de securitate socială (Hotărârea din 2 martie 2016, FX/Comisia, F-59/15, EU:F:2016:27, punctul 32). Întrucât face parte din dispozițiile dreptului Uniunii care conferă dreptul la prestații financiare, această dispoziție trebuie să fie interpretată în mod strict (a se vedea Hotărârea din 22 mai 2012, AU/Comisia, F-109/10, EU:F:2012:66, punctul 24 și jurisprudența citată). În plus, astfel cum reiese din înșiși termenii dispoziției menționate, potrivit căreia aceasta din urmă se aplică „prin derogare” de la articolul 12 alineatul (1) litera (b) din această anexă, ea trebuie să facă obiectul unei interpretări stricte.
- 24 Din modul de redactare a articolului 12 alineatul (2) din anexa VIII la statut rezultă că plățile la sistemul de pensii național sau privat ales de agent trebuie să fie efectuate „pentru constituirea sau menținerea drepturilor sale de pensie”. Această dispoziție impune, așadar, pentru a evita situațiile în care un agent ar fi lipsit de venituri suficiente la vârsta de pensionare și ar fi constrâns să recurgă la ajutorul social al statelor membre, în pofida dobândirii de drepturi în cadrul SPIUE care pot fi transferate către un alt sistem, ca aceste plăți să garanteze agentului o pensie pentru limită de vârstă, cu alte cuvinte un venit lunar pe care îl va primi la vârsta de pensionare.
- 25 Rezultă că o interpretare strictă a articolului 12 alineatul (2) din anexa VIII la statut impune ca plățile efectuate la sistemul de pensii național sau privat ales de agent să fie în măsură să îi asigure, ca atare, drepturi de pensie suficiente la vârsta de pensionare. Astfel, dacă aceste plăți nu ar fi de natură să îi garanteze venituri suficiente agentului vizat la vârsta de pensionare, iar acesta din urmă ar fi risipit la această vârstă indemnizația de plecare primită în prealabil în temeiul acestei dispoziții, el ar fi probabil constrâns să recurgă la ajutorul social al statelor membre, ceea ce ar contraveni dispoziției menționate, care impune ca plățile menționate să fie efectuate „pentru constituirea sau menținerea drepturilor sale de pensie”.
- 26 Or, dacă agentul vizat optează pentru transferul drepturilor sale de pensie dobândite în cadrul SPIUE către un alt sistem național sau privat la alegerea sa, în temeiul articolului 12 alineatul (1) litera (b) din anexa VIII la statut, el va beneficia de drepturi de pensie suficiente la vârsta de pensionare. Astfel, acest transfer îi va garanta la această vârstă un venit lunar de natură să evite recurgerea la ajutorul social al statelor membre.

- 27 Prin urmare, articolul 12 alineatul (2) din anexa VIII la statut presupune în mod necesar că plățile efectuate, în temeiul acestei dispoziții, la sistemul de pensii național sau privat vizat oferă, ca atare, agentului o acoperire suficientă la vârsta de pensionare, asigurându-i o pensie pentru limită de vârstă care exclude orice recurgere la ajutorul social al statelor membre.
- 28 Pentru a stabili dacă aceste plăți, în temeiul articolului 12 alineatul (2) din anexa VIII la statut, sunt de natură să garanteze o pensie pentru limită de vârstă care exclude orice recurgere la ajutorul social al statelor membre, este necesar să se efectueze o apreciere de la caz la caz. Această apreciere presupune luarea în considerare a elementelor factuale relevante specifice speței precum, printre altele, natura asigurării de pensie în cauză, quantumul plăților efectuate în acest temei de agentul vizat de la angajarea în muncă sau veniturile previzibile în mod rezonabil susceptibile de a fi generate de aceste plăți și de a fi primite la vârsta de pensionare.
- 29 În speță, reiese din dosar (anexa A.2 la cererea introductivă) că plățile efectuate de reclamant societății private de asigurări în cauză, de la angajarea în muncă la Europol, se ridicau la un quantum total de 14 200 de euro la data de 31 august 2017, cu alte cuvinte la data încetării raporturilor sale de muncă. În plus, trebuie arătat că, astfel cum a precizat reclamantul în ședință, fără să fi susținut însă această precizare prin vreun element de probă, acest quantum ar reprezenta, la data acestei ședințe, un capital de 22 000 de euro, la care ar trebui să se adauge progresiv dobânzile produse de acest capital, cel puțin până la vârsta de la care reclamantul ar primi un venit lunar în sensul articolului 12 alineatul (1) litera (b) din anexa VIII la statut, cu alte cuvinte, cel mai devreme, timp de încă 10 ani.
- 30 Or, având în vedere elementele din dosar și în special cele menționate la punctul 28 de mai sus, trebuie să se constate că plățile efectuate de reclamant societății private de asigurări în cauză de la angajarea în muncă nu sunt, în mod vădit, adecvate pentru a-i asigura o pensie pentru limită de vârstă satisfăcătoare, care să excludă orice recurgere la ajutorul social al statelor membre. Astfel, suma totală de 14 200 de euro plătită de reclamant în cadrul primului contract încheiat cu societatea menționată nu îi poate asigura în mod cert o asemenea pensie pentru limită de vârstă. În orice caz, reclamantul nu a demonstrat că plățile menționate i-ar garanta pensia pentru limită de vârstă menționată.
- 31 Pe de altă parte, în ceea ce privește argumentul reclamantului potrivit căruia Comisia ar fi trebuit să ia în considerare al doilea contract încheiat în anul 2014 cu societatea de asigurări în scopul aplicării articolului 12 alineatul (2) din anexa VIII la statut, trebuie arătat că această dispoziție impune în mod expres ca plățile vizate să fie efectuate de agent „de la angajarea în muncă”. Or, în speță, trebuie să se constate că reclamantul a fost angajat în muncă la Europol la 1 decembrie 2010 și că plățile aferente acestui al doilea contract au fost efectuate începând cu luna decembrie 2014, respectiv după aproape patru ani de la această angajare în muncă pentru o perioadă de activitate totală în cadrul Europol de șase ani și nouă luni. În consecință, aceste plăți nu pot fi nicidecum considerate efectuate „de la angajarea în muncă”.
- 32 Prin urmare, din ansamblul considerațiilor care precedă rezultă că, prin refuzul de a-i acorda indemnizația de plecare solicitată, decizia atacată nu a încălcat articolul 12 alineatul (2) din anexa VIII la statut. Așadar, primul motiv trebuie respins.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiilor egalității de tratament și nediscriminării

- 33 Reclamantul susține că decizia atacată a încălcat principiul egalității de tratament și nediscriminării. El invocă jurisprudența constantă a Uniunii în această privință, precum și articolul 1d din statut, care ar conține, pe de o parte, o normă de fond care este expresia unui principiu general de drept înscris în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și, pe de altă parte, o garanție procedurală care prevede că obligația de a face dovada nu revine persoanei care a prezentat un început de probă.

- 34 În special, întemeindu-se pe o serie de documente (anexa A.8 la cererea introductivă), reclamantul susține că mai mulți foști agenți ai Europol au obținut o indemnizație de plecare, în temeiul articolului 12 alineatul (2) din anexa VIII la statut, după încetarea contractului lor cu Europol, deși nu au plătit decât o contribuție limitată la un sistem de pensii privat. Reclamantul arată astfel că are cunoștință de cazuri concrete în care acestor agenți li s-a acordat indemnizația menționată, deși se aflau într-o situație comparabilă cu a sa, și anume cazuri în care s-a putut considera că, potrivit interpretării reținute de Comisie în decizia atacată, contribuțiile la un asemenea sistem nu sunt „în concordanță” cu drepturile acumulate în SPIUE.
- 35 La rândul său, Comisia se opune argumentelor reclamantului și solicită respingerea celui de al doilea motiv.
- 36 În această privință, trebuie arătat, în primul rând, că articolul 1d din statut nu poate fi aplicat în speță. Astfel, această dispoziție interzice orice discriminare precum discriminarea bazată pe sex, rasă, culoare, origine etnică sau socială, caracteristici genetice, limbă, religie sau convingeri, opinii politice sau de orice altă natură, apartenența la o minoritate națională, avere, naștere, handicap, vârstă sau orientare sexuală. Or, în mod vădit nu aceasta este situația în speță, din moment ce reclamantul nu invocă asemenea discriminări, ci cazurile mai multor foști agenți ai Europol care au obținut o indemnizație de plecare, deși s-ar fi aflat într-o situație comparabilă cu a sa.
- 37 Trebuie amintit, în al doilea rând, că, potrivit unei jurisprudențe constante, principiul egalității de tratament și nediscriminării impune ca situații comparabile să nu fie tratate în mod diferit și ca situații diferite să nu fie tratate în același mod, cu excepția cazului în care un astfel de tratament este justificat în mod obiectiv (Hotărârea din 9 octombrie 2008, Chetcuti/Comisia, C-16/07 P, EU:C:2008:549, punctul 40, și Hotărârea din 9 februarie 1994, Lacruz Bassols/Curtea de Justiție, T-109/92, EU:T:1994:16, punctul 87).
- 38 Cu toate acestea, rezultă dintr-o jurisprudență constantă că principiul egalității de tratament trebuie conciliat cu respectarea principiului legalității, potrivit căruia nimeni nu poate invoca, în beneficiul său, o nelegalitate săvârșită în favoarea altuia (a se vedea Hotărârea din 4 iulie 1985, Williams/Curtea de Conturi, 134/84, EU:C:1985:297, punctul 14 și jurisprudența citată). Astfel, o eventuală nelegalitate săvârșită în privința unui alt agent, care nu este parte în prezenta procedură, nu poate determina instanța Uniunii să constate o discriminare și, prin urmare, o nelegalitate în privința reclamantului. O asemenea abordare ar echivala cu consacrarea principiului „egalității de tratament în nelegalitate” (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 noiembrie 2006, Peróxidos Orgánicos/Comisia, T-120/04, EU:T:2006:350, punctul 77).
- 39 Rezultă din aceasta că reclamantul nu poate pretinde că acordarea în favoarea sa a unei indemnizații de plecare trebuie să fie supusă aceluiași tratament precum cel acordat deja altor agenți într-o situație comparabilă cu a sa, atunci când acest tratament nu este conform dispozițiilor statutare relevante, și anume, în speță, cele ale articolului 12 alineatul (2) din anexa VIII la statut, astfel cum reiese din examinarea expusă în cadrul primului motiv.
- 40 Prin urmare, al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului egalității de tratament și nediscriminării în raport cu alți agenți, trebuie înlăturat.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului protecției încrederii legitime

- 41 Reclamantul susține că decizia atacată a încălcat principiul protecției încrederii legitime. Acesta consideră că a fost determinat să creadă în mod legitim, din surse autorizate și în mod recurent, că ar putea recurge la articolul 12 alineatul (2) din anexa VIII la statut la încetarea activității sale din cadrul Europol.

- 42 În special, reclamantul susține că, în conformitate cu jurisprudența, a primit asigurări precise sub forma unor informații precise, necondiționate și concordante, emise de surse autorizate și de încredere, că, prin constituirea unei pensii private prin intermediul plății unei contribuții minime de 50 de euro pe lună, el ar urma să primească o indemnizație de plecare în momentul încetării raporturilor sale de muncă. În această privință, reclamantul citează o comunicare internă a Europol datată 16 iulie 2014 (anexa A.7 la cererea introductivă), potrivit căreia aceasta din urmă și-ar fi informat agenții că faptul de a contribui la fondul de asigurare al societății private de asigurări în cauză în cuantum de 50 de euro pe lună era suficient pentru primirea indemnizației de plecare. Aceleași informații ar fi fost comunicate cu ocazia unei prezentări „Powerpoint” (anexa A.9 la cererea introductivă), efectuată de această societate la 30 august 2010, în fața personalului Europol în localurile acesteia din urmă. Alte schimburi de informații intervenite în anul 2010 între Europol și societatea menționată ar arăta de asemenea că agenții Europol ar fi constituit contul lor privat de pensii în perspectiva primirii indemnizației de plecare la încetarea contractului lor (anexa A.10 la cererea introductivă) și că plata unei sume de 600 de euro pe an sau a unei sume de 50 de euro pe lună ar fi fost suficientă pentru obținerea acestei indemnizații (anexa A.11 la cererea introductivă).
- 43 Pe de altă parte, reclamantul evocă o scrisoare din 26 februarie 2018 emisă de directorul executiv al Europol (anexa A.6 la cererea introductivă). În această scrisoare, acesta din urmă ar fi considerat că punerea în aplicare a articolului 12 alineatul (2) din anexa VIII la statut s-ar fi schimbat începând cu luna septembrie 2017, considerând că încrederea legitimă a personalului ar trebui, în măsura posibilului, să fie respectată, iar condițiile acestei puneri în aplicare nu ar trebui să fie modificate în mod retroactiv.
- 44 La rândul său, Comisia se opune argumentelor reclamantului și solicită respingerea celui de al treilea motiv.
- 45 În această privință, trebuie amintit că rezultă dintr-o jurisprudență constantă că principiul protecției încrederii legitime, care se înscrie printre principiile fundamentale ale Uniunii Europene (a se vedea Hotărârea din 5 mai 1981, Dürbeck, 112/80, EU:C:1981:94, punctul 48 și jurisprudența citată), presupune că orice funcționar sau agent are dreptul de a se prevala de acest principiu atunci când se află într-o situație din care reiese că administrația Uniunii, prin furnizarea unor asigurări precise, l-a determinat să nădărnicească speranțe întemeiate (a se vedea Hotărârea din 16 decembrie 2010, Kahla Thüringen Porzellan/Comisia, C-537/08 P, EU:C:2010:769, punctul 63 și jurisprudența citată).
- 46 Potrivit unei jurisprudențe constante, dreptul de a invoca protecția încrederii legitime presupune întrunirea a trei condiții. În primul rând, administrația Uniunii trebuie să îi fi furnizat persoanei interesate asigurări precise, necondiționate și concordante, emise de surse autorizate și de încredere. În al doilea rând, aceste asigurări trebuie să fie de natură să determine persoana căreia i se adresează să nădărnicească o așteptare legitimă. În al treilea rând, asigurările date trebuie să fie conforme normelor aplicabile (a se vedea Hotărârea din 27 ianuarie 2016, Montagut Viladot/Comisia, T-696/14 P, EU:T:2016:30, punctul 43 și jurisprudența citată).
- 47 În speță, în primul rând, în ceea ce privește comunicarea internă a Europol datată 16 iulie 2014, care figurează în anexa A.7 la cererea introductivă, trebuie să se arate că nu se contestă că această comunicare, semnată de un agent Europol care ține de serviciul „G 14 Public Relations & Events” („G 14 Relații cu publicul și evenimente”), a fost difuzată prin e-mail, în numele Europol, ansamblului agenților temporari și contractuali angajați în muncă la Europol, din care făcea parte reclamantul la data menționată.
- 48 Cu toate acestea, trebuie să se constate că comunicarea internă a Europol datată 16 iulie 2014 nu poate să fi determinat reclamantul să nădărnicească speranțe întemeiate care să îi permită să revendice protecția încrederii legitime. Astfel, pare dificil de considerat că această comunicare oferă asigurări precise, necondiționate și, cu atât mai puțin, concordante. Comunicarea menționată nu pare nici emisă de o sursă pe deplin de încredere. Aceasta pare mai curând să fi fost difuzată la propunerea societății

private de asigurări în cauză, astfel cum reiese din mai multe pasaje din aceasta, precum cel, cu caractere aldine, în care se indică expresia „am fost informați de [societatea privată de asigurări în cauză] că”, cel de mai jos care menționează expresia „am dori de asemenea să atragem atenția asupra faptului [că societatea privată de asigurări în cauză] mi-a adus la cunoștință, pentru a transmite acest mesaj tuturor clienților existenți sau potențiali, că” și, în sfârșit, cel de la finalul comunicării, care propune contactarea directă a societății private de asigurări în cauză, a cărei adresă electronică era indicată, pentru orice întrebare legată de această comunicare. În plus, reclamantul nu putea să ignore că o plată lunară de minimum 50 de euro nu poate crea condițiile pentru obținerea unor drepturi de pensie corespunzătoare, ceea ce ar fi de altfel atestat de faptul că a considerat necesar să completeze plățile inițiale cu un al doilea contract, încheiat în anul 2014. Speranțele sale de a putea obține indemnizația de plecare nu puteau, așadar, să i se pară „întemeiate”.

- 49 Pe de altă parte, trebuie să se arate de asemenea că eventualele asigurări furnizate în comunicarea internă a Europol datată 16 iulie 2014 nu sunt conforme cu normele aplicabile agentului vizat. Astfel, din considerațiile expuse în cadrul primului motiv reiese că eventualele asigurări primite de reclamant cu privire la plata unei indemnizații de plecare nu erau, în orice caz, conforme nici cu litera, nici cu spiritul articolului 12 alineatul (2) din anexa VIII la statut. În această privință, trebuie subliniat că reclamantul nu poate pretinde în mod util obținerea unui rezultat diferit de cel care decurge din aplicarea acestei dispoziții (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 iunie 2018, Winkler/Comisia, T-369/17, nepublicată, EU:T:2018:334, punctul 71).
- 50 În al doilea rând, în ceea ce privește prezentarea „Powerpoint” efectuată de societatea privată de asigurări în cauză la 30 august 2010, trebuie să se constate că, deși a avut loc în fața personalului Europol în localurile acesteia din urmă, această prezentare nu provine dintr-o sursă autorizată și de încredere. Astfel, pentru a putea invoca protecția încrederii legitime, trebuie măcar ca pretinsele asigurări să fi fost furnizate persoanei interesate de administrația Uniunii. Or, nu acesta este cazul prezentării menționate, astfel încât ea nu poate să fi determinat reclamantul să nutrească speranțe întemeiate, în sensul jurisprudenței citate anterior.
- 51 În al treilea rând, în ceea ce privește celelalte schimburi intervenite din luna aprilie până în luna iulie 2010 între Europol și societatea privată de asigurări în cauză, care figurează în anexele A.10 și A.11 la cererea introductivă, trebuie să se constate că aceste schimburi nu se adresează reclamantului, astfel încât acestea nu au putut să îl determine să nutrească o așteptare legitimă. Prin urmare, reclamantul nu era destinatarul schimburilor menționate, care constau în mesaje trimise prin e-mail între personalul Europol însărcinat cu drepturile de pensie și responsabilii societății private de asigurări în cauză. În orice caz, trebuie să se constate că reclamantul nu face dovada că a avut cunoștință despre schimburile în cauză cel puțin anterior deciziei atacate.
- 52 În al patrulea rând, în ceea ce privește scrisoarea din 26 februarie 2018 emisă de directorul executiv al Europol, care figurează în anexa A.6 la cererea introductivă, această scrisoare nu a putut nicidecum să determine reclamantul să nutrească speranțe întemeiate de a putea obține indemnizația de plecare solicitată. Astfel, scrisoarea menționată a intervenit ulterior deciziei atacate și nu este emisă de o sursă autorizată și de încredere în speță, ci de superiorul ierarhic al reclamantului, care se adresează tocmai persoanelor competente din cadrul Comisiei însărcinate cu aplicarea articolului 12 alineatul (2) din anexa VIII la statut, și anume în principal directorului PMO și directorului general al DG Resurse Umane și Securitate.
- 53 Rezultă că al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului protecției încrederii legitime, trebuie respins.

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului bunei administrări și a obligației de solitudine

- 54 Reclamantul susține că decizia atacată a încălcat principiul bunei administrări și obligația de solitudine.
- 55 În primul rând, reclamantul consideră că, dacă ar fi fost ascultat în mod corect, decizia atacată ar fi fost diferită. Astfel, el ar fi putut explica în special că a primit asigurări că o contribuție lunară de 50 de euro la un sistem de pensii privat ar fi suficientă pentru a obține o indemnizație de plecare.
- 56 În al doilea rând, reclamantul reproșează PMO că nu a transmis de asemenea foștilor agenți ai Europol, printre care se numără și el, textul unei comunicări referitoare la aplicarea articolului 12 alineatul (2) din anexa VIII la statut, adresată agenților Europol în luna noiembrie 2017. În plus, refuzul de a-i furniza motivul pentru care nu s-a procedat astfel ar constitui o dovadă suplimentară a încălcării principiului bunei administrări și a obligației de solitudine.
- 57 În al treilea rând, încălcarea obligației de solitudine ar fi demonstrată prin faptul că PMO s-ar fi abținut în totalitate, în decizia atacată, să stabilească drepturile de pensie garantate ale reclamantului sau orice alt venit de care acesta ar beneficia la vârsta de pensionare. Această neîndeplinire a obligațiilor ar reieși, pe de altă parte, din decizia prin care se refuză acordarea unei indemnizații de plecare, adoptată de Comisia la 30 aprilie 2018 cu privire la un alt fost agent al Europol, care ar cuprinde aproape același text ca cel referitor la reclamant, dar în care Comisia ar fi admis în mod clar că acest agent primește o pensie națională.
- 58 În al patrulea rând, reclamantul reproșează PMO că nu l-a informat cu privire la refuzul de acordare a indemnizației de plecare, în temeiul condițiilor pe care acesta le-a îndeplinit totuși cu bună-credință, decât la data de 5 octombrie 2017, cu alte cuvinte atunci când contractul său încetase deja. Or, la acea dată, chiar dacă ar fi decis să respecte noile cerințe ale PMO, i-ar fi fost imposibil să își rectifice situația personală în mod retroactiv.
- 59 La rândul său, Comisia se opune argumentelor reclamantului și solicită respingerea celui de al patrulea motiv.
- 60 În această privință, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței, obligația de solitudine reflectă echilibrul dintre drepturile și obligațiile reciproce în relațiile dintre autoritatea publică și agenții serviciului public. Acest echilibru implică în special că autoritatea, atunci când statuează în privința situației unui funcționar, ia în considerare ansamblul elementelor care sunt susceptibile să determine decizia sa și, procedând astfel, ține seama nu numai de interesul serviciului, ci și de cel al funcționarului vizat. Această din urmă obligație este impusă administrației și de principiul bunei administrări consacrat la articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale (a se vedea Hotărârea din 13 decembrie 2018, UP/Comisia, T-706/17, nepublicată, EU:T:2018:924, punctul 59 și jurisprudența citată).
- 61 Cu toate acestea, protecția drepturilor și a intereselor funcționarilor trebuie întotdeauna să își găsească limita în respectarea normelor în vigoare (a se vedea Hotărârea din 5 decembrie 2006, Angelidis/Parlamentul, T-416/03, EU:T:2006:375, punctul 117 și jurisprudența citată).
- 62 Rezultă că principiul bunei administrări și obligația de solitudine nu pot fi invocate în mod util de reclamant pentru a contraveni respectării dispozițiilor articolului 12 alineatul (2) din anexa VIII la statut. Or, din examinarea primului motiv rezultă că în mod întemeiat Comisia a fondat decizia atacată pe dispozițiile menționate.
- 63 Pe de altă parte, în ceea ce privește argumentele invocate de reclamant în cadrul celui de al patrulea motiv, trebuie să se răspundă după cum urmează.

- 64 În primul rând, trebuie să se constate că procedura administrativă relevantă în cadrul Comisiei a fost respectată pe deplin și în mod legal. Astfel, reclamantul a formulat, mai întâi, cererea sa de indemnizație de plecare în temeiul articolului 12 alineatul (2) din anexa VIII la statut. În această privință, reclamantul a avut posibilitatea de a furniza toate informațiile pe care le considera utile. În continuare, în conformitate cu articolul 90 alineatul (1) din statut, PMO și-a adoptat decizia în temeiul ansamblului elementelor comunicate de reclamant. Apoi, în temeiul articolului 90 alineatul (2) din statut, reclamantul a depus o reclamație la AAIC, în care a putut să explice motivele pentru care estima că poate obține indemnizația menționată și să furnizeze de asemenea toate elementele pe care le considera utile. În sfârșit, Comisia și-a adoptat decizia luând în considerare ansamblul elementelor susceptibile să o determine, în special pe cele prezentate de reclamant în cadrul acestei proceduri. În consecință, reclamantul nu poate reproșa Comisiei că nu a fost ascultat în mod corect.
- 65 În al doilea rând, trebuie să se constate că PMO a trimis comunicarea din luna noiembrie 2017 privind aplicarea articolului 12 alineatul (2) din anexa VIII la statut la Europol pentru ca aceasta din urmă să o transmită persoanelor vizate. În continuare, Europol a adresat această comunicare agenților săi angajați în muncă. Trebuie arătat că Comisia nu era obligată să transmită comunicarea menționată foștilor agenți care și-au încetat definitiv raporturile de muncă, din moment ce aceasta nu le-ar fi schimbat cu nimic situația. În plus, pentru aceleași motive, Comisia nu era obligată nici să îi furnizeze reclamantului motivul pentru care comunicarea sus-menționată nu fusese adresată foștilor agenți ai Europol. În orice caz, trebuie subliniat că acest comportament administrativ nu este de natură să afecteze legalitatea deciziei atacate, care a fost adoptată înaintea comunicării menționate și în conformitate cu dispozițiile articolului 12 alineatul (2) din anexa VIII la statut, astfel cum reiese din examinarea primului motiv. Prin urmare, reclamantul nu se poate prevala în această privință de o eventuală încălcare a principiului bunei administrări și a obligației de solitudine.
- 66 În al treilea rând, în ceea ce privește pretinsa neîndeplinire a obligației de solitudine, trebuie să se constate că reclamantul nu demonstrează că Comisia nu a luat în considerare ansamblul elementelor relevante susceptibile să îi determine decizia. De asemenea, reclamantul nu a stabilit că, în cadrul examinării cererii sale de indemnizație de plecare, Comisia a omis să țină seama de interesele sale. În orice caz, trebuie să se constate că, asigurând în același timp protecția interesului serviciului și a celui al reclamantului, Comisia și-a adoptat decizia în temeiul ansamblului elementelor relevante susceptibile să o determine. În consecință, reclamantul nu poate reproșa Comisiei că nu și-a îndeplinit obligația de solitudine.
- 67 În al patrulea rând, în ceea ce privește critica invocată de reclamant potrivit căreia refuzul acordării indemnizației de plecare nu i-ar fi fost comunicat decât după încetarea raporturilor sale de muncă în cadrul Europol, trebuie să se arate că Comisia nu ar fi putut proceda altfel și că nu i se poate reproșa nicio culpă în această privință. Astfel, Comisia nu a avut cunoștință despre situația personală a reclamantului, și anume participarea sa de la angajarea în muncă în anul 2010 la un contract de asigurare de pensie privată potrivit căruia plățile erau limitate decât atunci când acesta a introdus, la 19 iunie 2017, o cerere de indemnizație de plecare, în temeiul articolului 12 alineatul (2) din anexa VIII la statut. În această privință, trebuie subliniat, asemenea Comisiei, că reclamantul nu a suferit niciun prejudiciu, din moment ce contribuțiile plătite la SPIUE vor putea fi transferate către sistemul de pensii al reclamantului, în temeiul articolului 12 alineatul (1) litera (b) din anexa VIII la statut. Rezultă că respectiva critică trebuie înlăturată.
- 68 În consecință, al patrulea motiv, întemeiat pe o încălcare a principiului bunei administrări și a obligației de solitudine, trebuie respins și, prin urmare, concluziile în anulare trebuie respinse în totalitate.

Cu privire la concluziile în despăgubire

- 69 Reclamantul solicită Tribunalului obligarea Comisiei la repararea prejudiciului material și moral care i-a fost cauzat prin nelegalitățile expuse în concluziile în anulare ale prezentei acțiuni. În această privință, reclamantul solicită plata, pe de o parte, a unei sume de 42 737 de euro pentru repararea prejudiciului material și, pe de altă parte, a unei sume de 10 000 de euro, evaluată în mod provizoriu, *ex aequo et bono*, pentru repararea prejudiciului moral.
- 70 În special, în ceea ce privește prejudiciul material, reclamantul susține că acesta din urmă trebuie în principiu să fie reparat prin anularea deciziei atacate și prin aplicarea articolului 12 alineatul (2) din anexa VIII la statut. În ipoteza în care s-ar considera că această dispoziție nu este aplicabilă, ceea ce reclamantul contestă, prejudiciul menționat ar consta în incapacitatea sa de a avea acces la fondurile sale de la societatea privată de asigurări în cauză sau de la SPIUE, și anume suma de 213 687 de euro reprezentând echivalentul actuarial al drepturilor sale de pensie dobândite în cadrul acestui din urmă sistem. Întrucât reclamantul intenționează să reinvestească această sumă cu titlu privat până la vârsta de pensionare, prejudiciul său financiar ar fi constituit dintr-un procent din suma menționată. Întrucât investițiile private ale reclamantului generează, în medie, în beneficiul său un venit anual de 15 %-25 %, pierderea sa anuală ar putea, prin urmare, să se stabilească la aproximativ 20 % din 213 687 de euro, respectiv 42 737 de euro.
- 71 În ceea ce privește prejudiciul moral, reclamantul susține că acesta din urmă decurge din tratamentul injust și recurent care i-a cauzat un stres important, care s-a tradus prin numeroase nopți de insomnie și angoasă. Incertitudinea resimțită de reclamant ar fi fost sursa unui profund sentiment de nedreptate, în timp ce normele ar fi clare, asemenea poziției anterioare și repetate a Europol, a PMO și a societății private de asigurări în cauză. Întrucât s-a aflat în incapacitatea de a se concentra pe deplin pe căutarea unui nou loc de muncă după încetarea contractului său cu Europol, reclamantul s-ar afla pentru prima dată fără loc de muncă, ceea ce ar agrava prejudiciul său moral. Acesta din urmă ar trebui, în final, să fie evaluat provizoriu, *ex aequo et bono*, la 10 000 de euro.
- 72 La rândul său, Comisia se opune argumentelor reclamantului și solicită respingerea cererii de despăgubire.
- 73 În această privință, conform unei jurisprudențe constante în materie de funcție publică, dacă o cerere de despăgubire prezintă o legătură strânsă cu o cerere în anulare, respingerea acesteia din urmă, fie ca inadmisibilă, fie ca neîntemeiată, determină de asemenea respingerea cererii de despăgubire (a se vedea Hotărârea din 30 septembrie 2003, Martínez Valls/Parlamentul, T-214/02, EU:T:2003:254, punctul 43 și jurisprudența citată).
- 74 În speță, concluziile în despăgubire prezintă o legătură strânsă cu concluziile în anulare.
- 75 Întrucât concluziile în anulare au fost respinse, concluziile în despăgubire trebuie, la rândul lor, să fie respinse.
- 76 Rezultă din tot ceea ce precedă că acțiunea trebuie respinsă în ansamblu.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 77 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamantul a căzut în pretenții, se impune obligarea acestuia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor Comisiei.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a doua)

declară și hotărăște:

- 1) Respinge acțiunea.**
- 2) Îl obligă pe domnul Peeter Palo la plata cheltuielilor de judecată.**

Schalin

Berke

Costeira

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 16 octombrie 2019.

Semnături